

РЕШЕНИЕ

№ 18469

гр. София, 30.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 02.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева
Мариета Райкова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **11743** по описа за **2024** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 72, ал.4 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по касационна жалба на полицейски орган при 06 РУ – СДВР срещу Решение № 4418/08.10.2024 г., постановено по адм. д. 9915/2024 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), с което е отменена Заповед за задържане на лице с рег. № 230зз - 632/ 22.06.2024г. издадена от него, с която А. И. З. е задържан за срок до 24 часа на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Касаторът оспорва съдебното решение, като твърди, че е неправилно поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила - касационни основания за отмяна по чл. 209, т. 3 от АПК. Излага доводи за законосъобразност на отменената с обжалваното съдебно решение заповед за задържане. Моли да бъде отменено обжалваното решение и отхвърлена жалбата срещу издадената от него Заповед за задържане на лице с рег. № 230зз - 632/ 22.06.2024г. Претендира заплащане на юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

Ответникът по касация А. И. З., чрез процесуалния си представител, в писмен отговор и в съдебно заседание излага доводи за правилност на обжалваното решение на СРС и моли то да бъде оставено в сила. Претендира разноски, съгласно представен списък по чл. 80 ГПК, Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за правилност на обжалваното решение.

Касационната жалба е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е основателна по

следните съображения:

С обжалваното Решение № 4418/08.10.2024 г., постановено по адм. д. 9915/2024 г. е отменена Заповед за задържане на лице с рег. № 230зз - 632/ 22.06.2024г., издадена от от полицейски орган при 06 РУ - СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР на А. И. З. е наложена принудителна административна мярка (ПМ) "Задържане за срок до 24 часа" в помещение за временно задържане на 06 РПУ – СДВР. До издаване на заповедта за задържане се е стигнало, след като на 22.06.2024г. след сигнал на телефон 112, от полицейския орган е установено, че А. И. З. е управлявал и паркирал собствения си лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] във видимо нетрезво състояние. На 21.06.2024г. около 23:45 часа влязъл в двора на кооперацията до [улица] [населено място] и паркирал автомобила си на тревните площи. От автопатрул 173 при 06 РУ – СДВР бил направен тест на З. с алкотест „Дрегер 7510“ на 22.06.2024г. в 00:30 часа, който отчетел положителен резултат 2,27 промила алкохол. В заповедта за задържане като основание за издаване на акта е посочено: чл. 343б от НК –управление на МПС в нетрезво състояние. На 22.06.2024г. е образувано и досъдебно производство, за това че на 22.06.2024г. около 00:00 часа е управлявано МПС - лек автомобил, марка „Джип“ модел „Компас“ с рег. [рег.номер на МПС] по [улица]пред № 22, с посока на движение от [улица]към [улица], с концентрация на алкохол в кръвта над 1,2 на хиляда, а именно 2,27 на хиляда, установено с техническо средство Алкотест „Дрегер 7510“ – престъпление по чл. 343б, ал.1 от НК.

За да постанови обжалваното решение СРС е приел, че данните за извършено престъпление от А. И. З. са били налични преди издаване на заповедта за задържане, че са били налице основанията по чл. 71, ал.1, т.1 от ЗМВР, но оспорената заповед противоречи с целта на закона – да се попречи на заподозрения в извършване на престъпление да се укрие и да се осуети наказателно преследване, както и в нарушение на принципа на чл. 6, ал.2 АПК за съразмерност. Обжалваното решение е постановено в несъответствие с материалния закон.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган и в предписаната от закона форма. Правното основание за издаване на заповедта е разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, което правилно е посочено в заповедта. В административния акт изрично е посочено, че жалбоподателят се задържа поради управление на МПС в нетрезво състояние, което би обосновоало съставомерност по чл. 343б НК. Оспорената пред СРС заповед е постановена в съответствие с материалноправната норма на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Съгласно посочената разпоредба, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. За прилагането на тази принудителна административна мярка не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Задържането е за срок не по-дълъг от 24 часа и представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 от ЗАНН, целяща да предотврати възможността на лицето да извърши престъпление или да се укрие. За да се приложи тази норма е достатъчно наличието на данни за извършено престъпление, както и данни това престъпление да е извършено именно от задържаното лице.

Понятието "данни" по смисъла на ЗМВР и понятието "достатъчно данни" по смисъла на чл. 207, ал. 1 от НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагането на ПМ "задържане за 24 часа" по чл. 72 от ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но да са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице има съпричастност към извършването на съответното престъпление. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност

лицето да е извършител на престъплението или да е съпричастен с него, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката. В случая от събраните по делото доказателства по несъмнен начин е установено, че задържаното лице е управлявало МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 1,2 на хиляда. Както правилно е посочил СРС в мотивите си, установено е, че към момента на задържането по чл. 72 ЗМВР са съществували достатъчно данни за възможна съпричастност към престъпление и спрямо А. И. З. е осъществена хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, поради което заповедта е издадена в съответствие с материалния закон.

Настоящият касационен състав не споделя изводите на СРС, че заповедта за задържане е издадена в противоречие с целта на закона и в нарушение на принципа на чл. 76, ал.2 АПК за съразмерност.

Заповедта е издадена в съответствие с целта на закона. Неправилно първоинстанционният съд е посочил, че задържането по чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР е оправдано само когато лицето има опасност да се укрие или да се изопустят наказателно преследване. Няма спор, че това основно е мотивирало законодателя за правната регламентация на тази мярка за административна принуда, но не може да се отрече правото на самостоятелна преценка на полицейските органи да прилагат същата. Всяко съмнение за това, че уличеното лице може да препятства или затрудни разследването, както и че може да извърши престъпление също може да оправдае налагането на мярката. Задържаното лице към момента на задържането, макар и да не е било в автомобила, е било все още в нетрезво състояние и в оперативната самостоятелност на полицейските органи е да преценят дали са налице основания да се смята, че би могло да извърши друго престъпление.

Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В контекста на принципа по чл. 6, ал. 2 от АПК прилагането на ПАМ по чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законовата цел. Налагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа" е оправдано, тъй като в случая са налице конкретни данни, че задържането е извършено с оглед на обществен интерес, който интерес, независимо от презумпцията за невиновност, надделява над правилото за зачитане на личната свобода. Изведените от практиката на Европейския съд по правата на човека принципи по прилагането на чл. 5, § 1, б. с) от КЗПЧОС, съотнесени към настоящия случай, водят до извод, че за задържането на жалбоподателя са налице достатъчно данни, обуславящи реална необходимост в името на обществен интерес, който е предпочетен над правото на зачитане на личната му свобода.

Предвид изложеното решението е неправилно - необосновано и незаконосъобразно и следва да бъде отменено, като вместо него се постанови друго, с което се отхвърля жалбата на А. И. З. срещу Заповед за задържане на лице с рег. № 230зз - 632/ 22.06.2024г. издадена от полицейски орган при 06 РУ – СДВР.

Основателно е искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като на основание чл. 143, ал.2 АПК, ответникът по касация следва да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции в размер на 200 лева.

Воден от горното и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, Административен съд – София град, XXVI касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 4418 от 08.10.2024 г., постановено по адм. д. 9915/2024 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:
ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. И. З. срещу Заповед за задържане на лице с рег. № 230зз - 632/22.06.2024г., издадена от полицейски орган при 06 РУ – СДВР.
ОСЪЖДА А. И. З. от [населено място] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 (двеста) лева.
Решението е окончателно.